

NOVA24TV

Koncentracijska taborišča smrti, v katerih je trpelo okrog 25.000 Slovencev, kot dokaz izdajalske zarote med komunisti in fašisti (6.del)

10. 8. 2017, 4:00

Foto: [Wikimedia.commons.org](https://commons.wikimedia.org/)

Po 8. septembru 1943 se je Osvobodilna fronta, ki je že prej imela zveze s cesarsko italijansko vojsko in je od nje prejela orožje, hrano, obleko ter drugo podporo za uničenje lastnega naroda, tudi uradno zvezala s to vojsko za boj proti lastnemu ljudstvu. Zvezala se je s tistimi ljudmi, proti katerim je njena propaganda oznanjala neizprosni boj, maščevanje in načelo "zob za zob". Zvezala se je s tistimi, ki jih je dve leti in pol označevala za najhujše sovražnike Slovencev in človeštva ter z njimi vred spet udarila samo po izmučenem, na pol izkrvavelem slovenskem narodu.

Po številu žrtev sicer manjša, po svojem pomenu pa svojstvena, ki spada v čas italijanske kapitulacije in dokazuje vso lažnost komunistične "borbe za narodno osvoboditev", je usoda slovenske postojanke v Grčaricah. Tu je komunistični bes proti vsemu, kar se mu ni hotelo podrediti, v najprisrčnejšem sodelovanju s cesarsko italijansko vojsko in njenim težkim topništvom dokazal, v čem je bistvo njegovega boja.

Cesarska vojska je najbolj divjala po tistih predelih, kjer so ljudstvo najhujše ustrahovali tudi komunisti, ker se jim ni hotelo pridružiti. Nič se pa ni od cesarske vojske zgodilo takšnim redkim krajem, ki so bili znani kot organizacijska in agitatorska ognjišča Osvobodilne fronte. Racije je cesarska vojska izvajala pod pretvezo, da hoče Ljubljano in druge kraje očistiti od komunistov. V resnici so v komisijah, ki so določale pri racijah ljudi za internacijo, sedeli zaupniki Osvobodilne fronte in člani Komunistične partije Slovenije, ki so skupno s cesarskimi častniki pošiljali v internacijo nasprotnike komunistov in nekomuniste, komuniste pa izpuščali. S tem se je Osvobodilna fronta po dogovoru s cesarsko vojsko hotela znebiti vseh svojih nasprotnikov ter znebiti ljudi, ki bi bili sposobni začeti dejanski odpor proti komunističnemu divjanju.

Že od vsega začetka OF imela dobre zveze s cesarskim poveljstvom v Ljubljani

Osvobodilna fronta je že od vsega začetka imela najboljše zveze s cesarskim poveljstvom v Ljubljani. Vodja obveščevalne službe pri poveljstvu XIII. Armadnega zbora pozimi in spomladi 1942 je bil kapitan **D' Amata**. Njegova priležnica je bila **Emilija Kraigher**, roj. **Krebs**, žena **Vita Kraigherja**, voditelja Varnostno-obveščevalne službe pri Osvobodilni fronti! Ta je imela tesne zveze z D'Amatovim in drugimi savojskimi častniki, od njega je prejela denar, razna darila in dragocenosti. Tako je ona vplivala na vse odločitve cesarske informacijske službe. D'Amata je po njenih navodilih iz seznama

talcev vedno črtal vidnejše in pomembnejše komuniste, ko so katerega po pomoti prijeli. Podobno službo kakor ona je po nalogu vodstva Osvobodilne fronte opravljalo še več žensk, zato je razumljivo, da so se komunisti tedaj, ko se pošten Slovenec ganiti ni mogel iz hiše, lahko nemoteno gibali po vsem ozemlju Ljubljanske pokrajine in izven nje.

Vito Kraigher (Foto: Wikimedia.commons.org)

Vojski sta se medsebojno obveščali

Obe vojski sta se namreč druga druge izogibali ter se vnaprej obveščali o tem, kje je katera. “Narodno-osvobodilna vojska” se je že pred pričetkom ofenzive umaknila iz vseh krajev, kjer je spomladi 1942 ustanovila sovjetske “republike”, namreč iz Loške doline ter iz Dobropolj, kraje pa prepustila na milost in nemilost represalijam cesarske vojske. Propaganda Osvobodilne fronte je ljudem po teh predelih prej mesece in mesece razglašala, da so za vselej “osvobojeni”, da ne bo okupator nikoli več stopil na njihova tla in jih bo osvobodilna vojska branila pred njim do zadnje kaplje krvi. Toda osvobodilna vojska je zbežala, preden je padel prvi strel.

Komunistična propaganda je dobila nalog, da mora vedno govoriti proti okupatorju. Hkrati pa je Izvršilni odbor Osvobodilne fronte neprestano dajal posameznim komandantom naročila, da morajo brezpogojno poiskati zvezo z vsako savojsko cesarsko vojaško posadko. Če je kakšen komandant izrekel pomisleke glede tega, češ mi se vendar borimo proti okupatorjema, je bil odgovor članov Izvršilnega odbora, da moramo biti internacionalisti, zato se pač ne smemo sramovati zvez z italijanskimi komunisti..

Po končanih posvetih so imeli zastopniki Savojevcev in “narodno-osvobodilne vojske” veliko gostijo. Italijani so jim šli tako na roko, da so po končani gostiji komunistične odposlance pospremili celo na njihove položaje. Da so vsi ti pogovori res uspeli, se vidi iz tega, ker so začeli cesarski ljudje pošiljati tolovajem ogromno blaga: hrane, pa tudi orožja. Spomladi leta 1943 so poslali na postajo Mirno cel vagon vojaške opreme, velike množine hrane, orožja, čevljev, papirja za propagando in pa cele skladovalnice Slovenskega poročevalca in drugega propagandnega blaga.

General **Cerutti** se je 9. septembra 1943 v Novem mestu uradno zvezal z vodstvom Osvobodilne fronte, ki je komunistični “narodno-osvobodilni vojski” uradno izročil vse težko orožje, topove, tanke, avtomobile in skladišča divizije “Isonzo” v Novem mestu ter s tem pripomogel k poznejšemu uničevanju naše domovine po komunističnih tolpah. Isti general Cerutti je iz Novega mesta poslal okrog 1500 slovenskih protikomunistov v smeri proti Straži, da bi padli v komunistične zasede. Vsi bi bili pobiti, če ne bi bili te Ceruttijeve nakane zadnji trenutek opazili in se rešili. Isti general Cerutti je iz Novega mesta, 13. septembra 1943, prepeljal 2000 svojih vojakov na Bloke, prevzel vodstvo napada na to vas, kjer so se zbirali protikomunistični borci, ter s svojim topništvom pomagal neznatni peščici komunistov, da je kraj delno porušila, ga zavzela in začela na debelo pobijati. Isti Cerutti se je po tem slavnem vojaškem dejanju proti Slovincem udeležil slavnostne pojedine na Blokah ter s članoma Izvršnega odbora Osvobodilne fronte **Borisom Kidričem** in **Edvardom Kocbekom** ter poveljnikom rdeče divizije **Perom Popivodo** sredi podrtin popival v proslavo svoje poslednje zmage nad slovenskim narodom.

Boris Kidrič (Foto: Wikimedia.commons.org)

Zvezni oficirji, ki jih je poveljstvo XI. armadnega zbora postavljalo vojaškim stražam, so imeli – po naročilu – zveze s komunisti v gozdu in v kraju ter dajali “narodno-osvobodilni vojski” točne podatke o Vaških stražah. V vsako posadko so vsilili vsaj po enega človeka, ki ga je ves kraj poznal kot zaupnika komunistov. Primerov o takšnem delu cesarskih zveznih oficirjev in o tem, kako je savojska vojska načrtno onemogočila vsak uspešen boj Slovencev proti komunistom, je vse polno.

V Dobropoljah so člani Vaške straže doživeli nešteto primerov sodelovanja med cesarsko ter “narodno-osvobodilno vojsko,” bodisi v “bojih”, bodisi drugače. Komunisti in cesarski častniki so se srečevali v bunkerjih ob železniški progi, tam popivali in se dogovarjali. Stalni odposlanec cesarske posadke v Dobropoljah je bil poročnik **Gabaglio**, pribočnik poveljnika, podpolkovnika **Bissantija**. Gabaglio se je stalno družil s komunističnim zaupnikom **Vodlanom Egonom**, apneničarjem na dobropoljski postaji. Poročnik Gabaglio je vedno nosil pri sebi komunistično čepico z rdečo zvezdo. To soglasje med cesarsko vojsko in komunisti v Dobropoljah je tako dobro uspevalo, da je “narodno-osvobodilna vojska” za prvi maj leta 1943 nemoteno obesila rdečo zastavo na hišo poleg sedeža cesarskega vojaškega poveljstva!

V Dobropoljah v italijanski vojaški baraki so imeli komunisti stalno zalogo streliva

Meseca decembra 1942 je patrola Vaške straže iz Dobropolj v Kočevju, kjer je bil sedež komunistične organizacije – in sedež italijanske cesarske divizije -, v nekaj urah razkrila vso organizacijo komunistične Osvobodilne fronte v mestu. Odkrila je skladišča orožja, blagajno, prostore za tisk propagande ter prijela vse glavne organizatorje in člane Komunistične partije. Na poveljstvu cesarske divizije je zaradi tega izbruhnilo silno razburjenje. Prijeli so poveljnika dobropoljske straže in grozili, da bodo zaradi tega ustrelili njega in več njegovih vojakov. Ljudje, ki jih je Vaška straža prijela, so bili nekaj dni v zaporu, a so jih tam stalno obiskovali cesarski častniki in jim prirejali gostije. Čez nekaj dni jih je polkovnik **Fantini** vse izpustil, članom Vaških straž pa prepovedal vstop v Kočevje ... V Dobropolju so komunisti imeli stalno zalogo streliva v italijanski vojaški baraki poleg postaje in so se sami javno hvalili, da bodo tukaj od cesarske vojske dobili vse, kar hočejo.

To sodelovanje med cesarsko vojsko in med “narodno-osvobodilnimi” morilci je segalo tako daleč, da so pripadniki cesarske oborožene sile celo spravljali poštene Slovence v roke komunistom, da so jih pobili.

Foto: YouTube

Meseca avgusta 1943 je bilo na Vodica pri Dobropoljah okrog 1000 oboroženih komunistov. Ko se je za to izvedelo, je polkovnik Bissanti prepovedal vsak nastop proti njim. Ker se je bilo bati napada na Dobropolje, je Vaška straža na svojo pest naredila zasedo pri stalnem komunističnem prehodu čez progo med Dobropoljem in Čušperk. Cesarsko poveljstvo je za to zvedelo in takoj obvestilo svojo stražo v

bližini prehoda. Ko so se komunisti približali progi, so jih cesarski vojaki z dogovorjenimi svetlobnimi znamenji obvestili, da je v bližini zaseda. Komunisti so takoj krenili nazaj in prekoračili progo drugje. V zahvalo za uslugo je naslednjo noč 120 komunistov italijanskim cesarskim vojakom pripeljalo sod vina. Vojaki so komunistom priredili večerjo, na kar so se v lepi slogi razšli.

Meseca februarja 1943 je od "narodno-osvobodilne vojske" pobegnil **Jože Preželj**, študent iz Novega mesta, in se je pred komunisti ter pred drugimi pet mesecev skrival v gradu Graben pri Novem mestu. Meseca julija 1943 je dobil zveze s cesarsko vojsko in se z zastopniki poveljstva divizije Isonzo sešel v Ostroškem koritu pri Ratežu. Tem je povedal vse, kar je o številu, položaju, vodstvu in gibanju "narodno-osvobodilne vojske" vedel. O tem se je pogovarjal s polkovnikom Ubaldijem. Temu je dal imenski seznam glavnega poveljstva, vsega vodstva in vseh oddelkov "narodno-osvobodilne vojske". Na zemljevidu je točno povedal, kje je skrivališče glavnega poveljstva, kakšno je, kako je poveljstvo oboroženo, zastraženo itd. Povedal je tudi, kje se po navadi mudijo tako imenovana "zona", to je širše vodstvo Osvobodilne fronte, njene vojske, propagande in obveščevalne službe. Ker poveljstvo cesarske vojske ni potem, ko je dobilo vse te dragocene podatke, ukrenilo nič, saj bi lahko na en mah uničilo vso komunistično vojsko in zajelo njeno vodstvo ter vodstvo Osvobodilne fronte, je to znamenje, kako dobre namene je moralo imeti z njo.

Foto: YouTube

Poleg vsega navedenega je dokaz o sodelovanju med cesarsko in italijansko vojsko ter Osvobodilno fronto tudi dejstvo, da cesarske oblasti več kot pol leta po nastopu Osvobodilne fronte niso pustile o njenem zločinskem delu pisati v slovenskih listinah niti besede. Niso dovoljevale objavljati poročil o atentatih in umorih, še manj pa kakršno koli načelno obsodbo protinarodnega dela Osvobodilne fronte. "Slovenski poročevalec", podtalno paradno glasilo Osvobodilne fronte, je 14. julija 1943 v imenu Izvršnega odbora zapisal: "*Narodno-osvobodilni boj slovenskega naroda je jamstvo svobode tudi italijanskemu narodu ... Naj bi se ne zamudila sedanja prilika, da spozna Italija po tako dolgem času svojega osvoboditelja ...*" Zaupna okrožnica Izvršnega odbora Osvobodilne fronte št. 36 iz leta 1943 pravi: "*Potrebno je takoj in povsod stopiti v stik z redno italijansko vojsko, z njenimi komandanti, oficirji, podoficirji in vojaki. Naročite jim, naj bodisi odidejo domov bodisi se priključijo našim edinicam. Poudarite, da je to edina garancija in da bodo v njenih (OF) vrstah zaščiteni.*" Letak, ki ga je Osvobodilna fronta meseca avgusta 1943 razširila v italijanščini, pravi: "*Mi smo pripravljene podpirati vaš boj... Pridružite se v celotnih oddelkih, bataljonih, polkih partizanski vojski. Prišel je čas, da se odloči usoda Italije. Razorožite in izročite partizanom slovenske belogardiste, ki so tudi največji*

sovražniki svobodnega italijanskega naroda ... Pripravljene smo podpirati vaš boj, da se Italija reši iz razsula ... " Vse to ni naključje, vse to je le končni in dosledni izraz protislovenskega programa Osvobodilne fronte, sprejetega že v začetku.

Izdajalska zarota trajala do 8. septembra 1943

Ta izdajalska zarota Osvobodilne fronte in cesarske savojske vojske proti slovenskemu ljudstvu je trajala vse do 8. septembra 1943, ko je to zločinsko delo, ki se je dve leti razvijalo bolj ali manj prikrito, bilo tudi uradno potrjeno s tem, da se je večina cesarske savojske vojske z vsem orožjem pridružila slovenskim komunističnim tolpom. Osvobodilna fronta je tedaj dobila od svojega zaveznika poslednjo pomoč za nadaljnje uničevanje Slovencev, cesarska savojska vojska pa je še na begu iz slovenskih krajev zadala slovenskemu ljudstvu zadnji podli udarec v vrsti nešteti drugih.

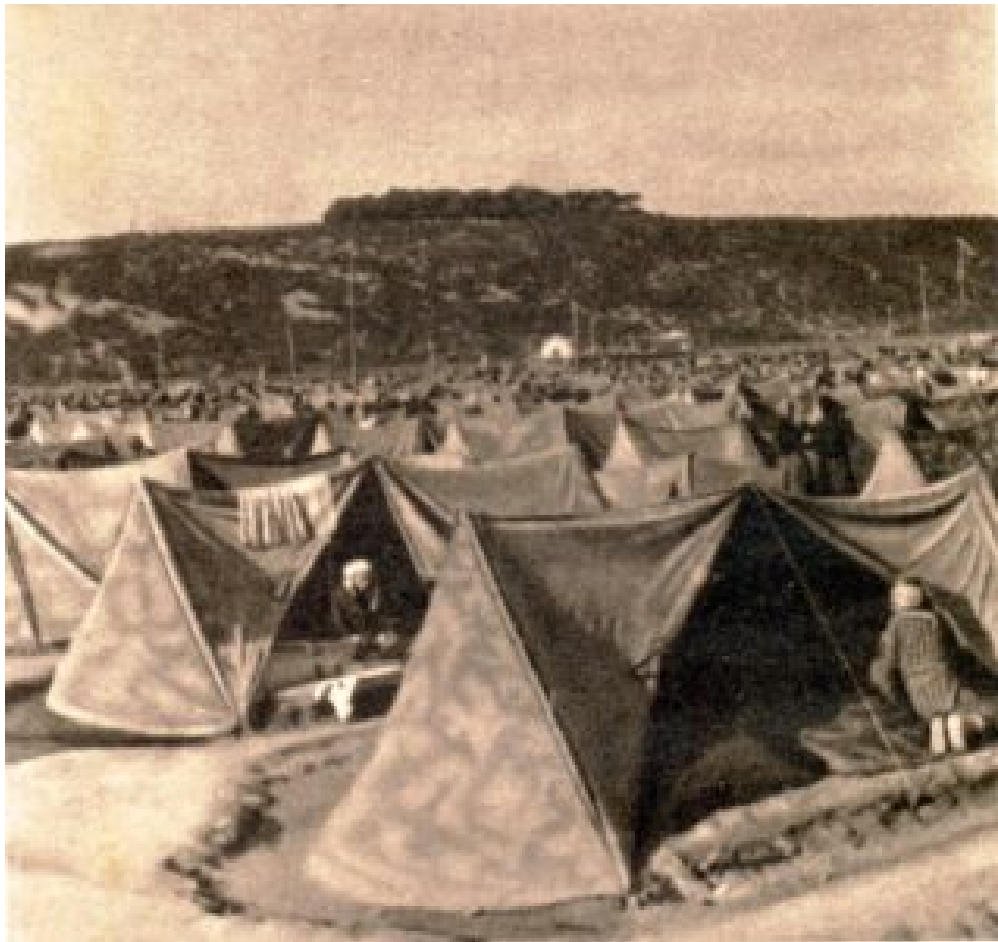
Najstrahotnejši dokaz za izdajalsko zaroto, ki jo je komunistična Osvobodilna fronta sklenila s savojsko cesarsko vojsko proti lastnemu narodu, so koncentracijska taborišča, v katera so leta 1942 cesarski vojaki odvlekli kakih 25.000 Slovencev.

Foto: Wikimedia.commons.org

Velika umrljivost v koncentracijskem taborišču na Rabu

Da je bila umrljivost v tem koncentracijskem taborišču tako strašna, je vzrok sodelovanje med cesarsko vojsko in komunisti. To sodelovanje se je v vsej svoji luči pokazalo v taborišču, kjer so komunisti imeli vso oblast, da so lahko uganjali nasilje nad nekomunističnimi interniranci in jih izkoriščali. To sodelovanje se je kazalo tudi v dejstvu, da prav na Rab skoraj ni bilo mogoče pošiljati internirancem paketov in denarja. Večina ljudi, ki jih je italijanska cesarska vojska odgnala na Rab, je bila doma iz siromašnih kmečkih predelov naše domovine. Ti predeli so bili leta 1942 in pozimi 1943 pod oblastjo komunističnih tolp. Poveljstvo komunistične "narodno-osvobodilne vojske" pa je strogo prepovedalo pošiljati internirancem iz teh krajev kakršno koli pomoč, bodisi v obliki paketov ali drugače. Kako tudi ne! Ti ljudje so bili po ogromni večini nasprotniki komunizma, torej je bilo osvobodilni fronti do tega, da izginejo s sveta. Če pa so paketi prišli do Reke ali do Raba, so jih cesarske savojske oblasti zadržale tam, da jih stradajoči jetniki niso prejeli.

Foto: Wikimedia.commons.org

Foto: Wikimedia.commons.org

Preprost kmečki človek, ki je zapustil Rab kot zadnji slovenski interniranec, pripoveduje: “Najprej so nam odpovedale noge, začeli smo se opotekati in padati. V želodcu smo čutili bolečine, pred očmi se nam je delala tema in bolela nas je glava. To se je vsak dan stopnjevalo. Vsi tisti, ki si nismo mogli nikakor pomagati, smo že oktobra padali kot snopje. Dogodilo se je večkrat, ko smo stali v vrsti pred kotlom, da je kdo koga le malo sunil in smo popadali vsi kakor domine. Čez jarek, ki je bil dva metra širok, sem se plazil vsaj četrt ure, pa tudi po pol ure. Če sem padel, sem bil srečen, če sem v četrt ure vstal. Povečini smo morali nogo na vsako višje mesto vzdigniti z rokami. Bili smo samo še sence živih bitij! Bili smo živi mrličji.”

Foto: Wikimedia.commons.org

“Na sveti večer se je privlekel v naš šotor **Janez Bavec** z Vrha pri Starem trgu. Ker je bil kot komunist capo sektorja, je imel vsega dovolj. Tisti večer se je nažrl in napil, da se je kar zvrnil v šotor. Nenadno je začel bruhati. Moj sosed je vse izbruhane koščke mesa in makaronov vpričo mene pojedel ...”

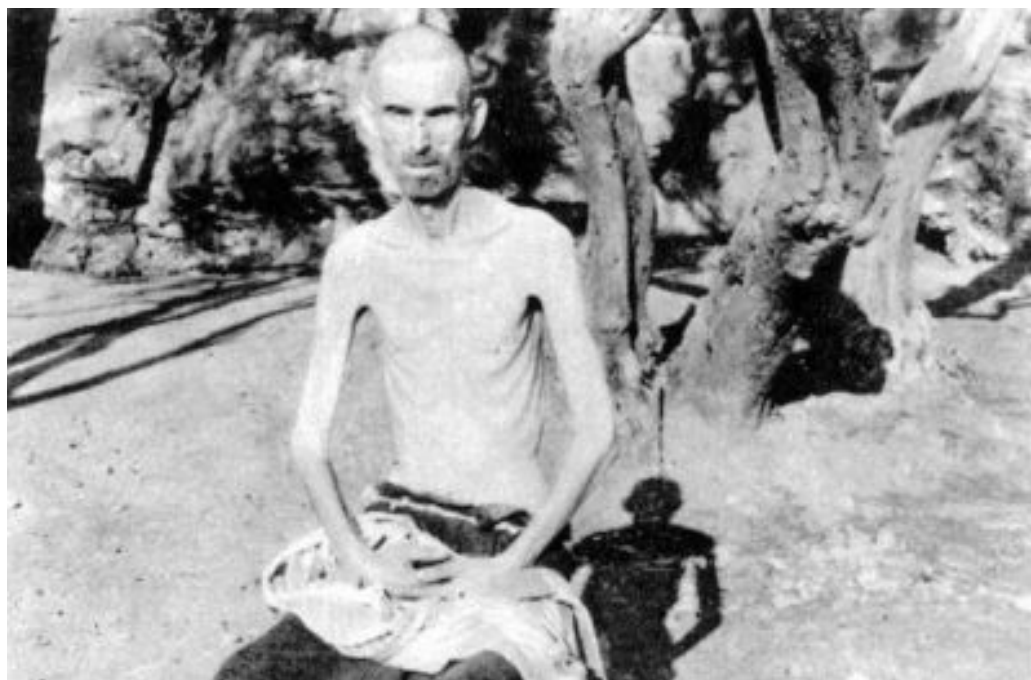

Foto: Wikimedia.commons.org

“Dogajali so se še hujši prizori. V boju za obstanek so ljudje poskušali prav vse. Nešteto primerov je bilo, da so interniranci prikrivali smrt svojega soseda po tri dni, če so le mogli, samo da so dobili njegov delež. Neka ženska iz Gerova je skrivala poleg sebe mrtvega otroka tri dni, dokler ni začel neznosno smrdeti.”

“Vsa naša uprava je bila v rokah komunistov. Ti so delali z nami kakor svinja z mehom. Saj je bilo lahko, ko so jih italijanski cesarski vojaki podpirali. Komunisti in ti so delali sporazumno. Nekako prve dni oktobra so se dogovorili vsi deseterji II. sektorja v I. kampu, da gredo v pisarno sektorja, da razložijo, kakšne krivice se dogajajo od domače komunistične uprave. Komandant sektorja je bil velik in debel “sergente”. Ker so mu deseterji potožili vse gorje, je začel mahati z rokami, groziti in vpiti:

“Comandante io” Samo to sem slišal, tako je rjovel. Rekel je, naj se pride kar k njemu pritoževat, če komu ni kaj prav, bo že videl. Vsaka pritožba je bila nemogoča, zato so nas lastni rojaki komunisti še bolj izkoriščali.”

H. M.